

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **ELPO, kabelové sítě VN a NN, s. r. o.**, se sídlem Rudná, Klostermannova 916/4, zastoupené Mgr. Petrem Běhanem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 6, V Podbabě 22/2524, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 62 A 67/2023 - 39,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 62 A 67/2023 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný zaslal žalobkyni dopis pod označením „*zánik licence*“ ze dne 1. 6. 2023, č. j. 09695-2/2023-ERU (dále jen „oznámení o zániku licence“), kterým jí oznámil, že dle § 10 odst. 1 písm. b) a pro nesplnění podmínky dle § 10 odst. 11 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“) zanikla její licence č. 111014364 s předmětem podnikání „*výroba elektřiny*“ udělená dne 8. 6. 2010 rozhodnutím žalovaného č. j. 04501-6/2010-ERU.

[2] Proti oznámení o zániku licence podala žalobkyně žalobu dle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“, kterou Krajský soud v Brně usnesením, uvedeným v záhlaví, odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[3] Krajský soud nejprve uvedl, že žalobkyně byla ke dni 1. 1. 2018 účastníkem přeměny (rozdělení formou odstěpení), neboť od žalobkyně byla odstěpena společnost ELPO nemovitosti, s.r.o. (dále jen „ELPO nemovitosti“), na kterou přešlo vlastnické právo k provozovně a k fotovoltaické elektrárně. Současně k témuž dni byla mezi žalobkyní jako pachtýřem a společností ELPO nemovitosti jako propachtovatelem uzavřena pachtovní smlouva, později měněna dodatky, jejímž předmětem bylo provozování, udržování a používání fotovoltaické elektrárny žalobkyní i poté, co se jejím vlastníkem stala společnost ELPO nemovitosti. Následně žalovaný zaslal žalobkyni oznámení o zániku licence.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že oznámení o zániku licence není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Vyšel z toho, že za rozhodnutí přezkoumatelná ve správním soudnictví je třeba považovat toliko takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti adresátů. Rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. přitom může být jak rozhodnutí konstitutivní, tak rozhodnutí deklaratorní, musí však v obou případech jít o závazné určení práv nebo povinností adresáta.

[5] Krajský soud konstatoval, že podle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona *licence zaniká zánikem nebo přeměnou právnické osoby, nejde-li o případy podle § 10 odst. 11 energetického zákona. Podle § 10 odst. 11 energetického zákona při přeměně právnické osoby může právní nástupce držitele licence nebo právnická osoba vzniklá odstěpením pokračovat v provozování licencované činnosti na základě rozhodnutí o udělení licence přeměňované právnické osoby za předpokladu, že do 1 měsíce ode dne právních účinků přeměny oznámí pokračování v licencované činnosti Energetickému regulačnímu úřadu a současně mu předloží žádost o udělení licence na činnost, kterou vykonává na základě rozhodnutí o udělení licence přeměňované právnické osoby. Do doby vydání rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o udělení licence pro přeměněnou právnickou osobu nebo právnickou osobu vzniklou odstěpením pokračuje právní nástupce nebo právnická osoba vzniklá odstěpením ve výkonu licencované činnosti s tím, že datum prvního uvedení výroby do provozu zůstává zachováno. Vydáním rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o žádosti o udělení licence právnímu nástupci nebo právnické osobě vzniklé odstěpením zaniká licence přeměňované právnické osobě.*

[6] Podle krajského soudu je z oznámení o zániku licence i ze žalobních tvrzení nesporné, že žalobkyně podle § 10 odst. 11 energetického zákona nepostupovala a oznámení o zániku licence vychází z toho, že licence žalobkyně zanikla *ex lege* dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona. Krajský soud zdůraznil, že jedinou skutečností, která je rozhodná pro zánik licence, je uskutečnění přeměny. Energetický zákon pro takový zánik licence nestanoví žádnou další podmínku ani nepředpokládá, že by o věci mělo být vedeno správní řízení, neboť licence zanikne *ex lege* ke dni přeměny. Zákon tak nepočítá s tím, že by skutečnosti uvedené v oznámení o zániku licence byly podrobeny zkoumání. Přiklonil se proto k názoru, že oznámení o zániku licence má povahu osvědčení. Povaha oznámení o zániku licence je pouze skutková a informativní, popisující jen zjištění žalovaného stran uskutečnění přeměny. Skutečnosti v něm uvedené lze případně vyvrátit důkazem opaku, a to v rámci právních vztahů, jejichž účastníkem je žalobkyně, či v rámci budoucích řízení (sporů), jichž bude žalobkyně účastníkem, v něž přesvědčení žalovaného o zániku licence teprve může vyústit; může jít například o otázku oprávnění žalobkyně vykonávat činnost podle licence či o otázku nároku žalobkyně na výplatu příspěvku od OTE, a.s. Budoucí možné řízení podle § 51 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, v němž Státní energetická inspekce z moci

pokračování

úřední autoritativně rozhoduje o neoprávněném čerpání podpory, je ostatně v přípisu OTE, a.s. ze dne 16. 6. 2023 (který byl přiložen k žalobě) žalobkyni avizováno.

[7] Krajský soud uzavřel, že oznámení o zániku licence nemůže představovat ani nezákonný zásah žalovaného, proti němuž by žalobkyni náležela možnost ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. Nebyly proto namístě ani žádné procesní kroky, směřující k možnosti změny žaloby (podané podle § 65 odst. 1 s. ř. s.) na žalobu zásahovou.

[8] Proti usnesení krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvod podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka má za to, že závěr krajského soudu, že oznámení o zániku licence není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., je odepřením spravedlnosti a zásahem do jejího práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Oznámení o zániku licence považuje za rozhodnutí, neboť ji významně krátí na jejích právech bez možnosti procesní obrany.

[10] S názorem, že došlo k zániku licence *ex lege*, stěžovatelka nesouhlasí. Žalovaný teprve na základě oznámení o zániku licence vyškrtl licenci stěžovatelky ze seznamu licencí jím vedených a oznámil tuto skutečnost společnosti OTE, a.s.; ta po stěžovatce vymáhá zpět uhrazené provozní podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů v řádech milionů korun. Proto je oznámení o zániku licence v materiálním slova smyslu rozhodnutím, v němž se „fyzicky i právně materializuje“ nesprávný právní názor žalovaného, že licence stěžovatelky údajně zanikla. Judikatura týkající se povahy osvědčení, na kterou odkazuje krajský soud, je dle stěžovatelky nepřiléhavá. Z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu naopak vyplývá, že v některých situacích může obsah aktu správního orgánu převládnout nad jeho formou.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti líčí následky oznámení o zániku licence a v něm vysloveného právního názoru žalovaného, tvrdí, že bude muset vést spory s OTE, a.s. o navrácení již vyplacených provozních podpor ve výši přes 5 milionů Kč a hrozí jí postihy za „správní delikt, jehož se nedopustila“. Stěžovatelka neměla proti oznámení o zániku licence možnost procesní obrany. Polemizuje rovněž s právním názorem žalovaného vyjádřeným v oznámení o zániku licence a zdůvodňuje, proč podle jejího mínění licence nezanikla a proč o „převod“ licence dle § 10 odst. 11 energetického zákona společnost ELPO nemovitosti nepožádala.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným usnesením, považuje ho za správné a zákonné, a kasační stížnost za nedůvodnou. Oznámení o zániku licence je osvědčení, neboť neobsahuje závazné určení práv a povinností stěžovatelky. V případě zániku licence dle § 10 odst. 1 písm. b) zákon nepředpokládá vedení správního řízení a vydání správního rozhodnutí. Oznámení o zániku licence má povahu skutkovou, nikoli normativní; k zásahu do práv žalobkyně došlo ze zákona, nikoli oznámením o zániku licence.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Jádrem sporu je povaha oznámení o zániku licence (jak je definováno v odstavci [1] výše). Primárně je nutno zodpovědět otázku, zda je možné je považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; pokud tomu tak není, pak je nutné (sekundárně) posoudit, zda i přesto *jinak zasahuje do právní sféry* stěžovatelky.

[16] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[17] Vymezení (soudně přezkoumatelného) rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se v judikatuře Nejvyššího správního soudu vyvíjelo, a ustálilo se na jeho materiálně-formálním pojetí.

[18] Materiální stránka především znamená, že rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. musí zakládat, měnit, rušit či závazně určovat práva a povinnosti svému adresátovi, respektive dotýkat se jeho právní sféry (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[19] Pokud jde o formální stránku (soudně přezkoumatelného) správního rozhodnutí, zde lze vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS (dále jen „*usnesení NSS ve věci výtky státnímu zástupci*“), dle kterého je rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. **do určité míry formalizovaný projev vůle správního orgánu**, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Formálními znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. jsou: (i) předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění; (ii) skutečnost, že úkon je vydáván v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu či daňového řádu; (iii) o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace; (iv) výsledný úkon je oznamován účastníkům řízení.

[20] V nyní projednávané věci je zřejmé, že oznámení o zániku licence nesplňuje výše uvedená hlediska sub (i) až (iii). Tento úkon energetický zákon explicitně neupravuje, tedy pro něj ani nestanoví žádnou „formalizovanou podobu“, o jeho vydání se nevedlo žádné řízení a ve věci neexistuje žádný (správní) spis, respektive obsahem správního spisu předloženého žalovaným je právě pouze samotné oznámení o zániku licence. Formální znaky nezbytné pro posouzení aktu správního orgánu jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy oznámení o zániku licence nesplňuje.

[21] Lze tedy konstatovat, že **závěr krajského soudu, podle kterého se soudní ochrany proti tomuto oznámení nelze domáhat v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s., ob stojí.**

pokračování

[22] Otázkou však zůstává materiální stránka oznámení o zániku licence, totiž zda *závazně určuje práva a povinnosti či jinak zasahuje do práv či právní sféry* stěžovatelky.

[23] Krajský soud na tuto otázku odpověděl záporně; proto také nevyzýval stěžovatelku k případné úpravě žaloby ve smyslu změny žalobního typu na žalobu zásahovou dle § 82 s. ř. s., jak by vyžadoval nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18 (citované rozhodnutí je dostupné na <https://nalus.usoud.cz>).

[24] V napadeném usnesení krajský soud (a shodně s ním i žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti) odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 6 As 48/2012 - 129, ve věci *RTA JIŽNÍ MORAVA, a.s. a dalších žalobců* (dále jen „*rozsudek NSS ve věci RTA*“). V tomto rozsudku se soud vyjádřil k povaze osvědčení o zániku platnosti licence k provozování celoplošného televizního vysílání programu *Prima televize*, kde platnost licence ze zákona zanikla dnem, ke kterému provozovatel s licencí požádal o ukončení vysílání.

[25] V uvedeném rozsudku nejvyšší správní soud citoval usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS (dále jen „*usnesení NSS ve věci Olomoucký kraj*“), kde byla vytýčena kritéria pro rozlišení deklaratorního rozhodnutí a osvědčení. Uvedl tehdy, že „**klíčové rozlišovací kritérium mezi osvědčením a deklaratorním rozhodnutím vsutku spočívá v tom, zda jde o akt pohybující se v rovině skutkové** (o akt potvrzující sice úředně, avšak nezávazně, neboť vyvratitelně, určité skutečnosti), **anebo o akt normativní** (závazně stanovící, že určitá osoba má, anebo naopak nemá určitá práva nebo povinnosti).“ Dále rozšířený senát v uvedené věci konstatoval, že podobně jako mezi rozhodnutím a osvědčením je nutno rozlišovat mezi zásahem a osvědčením. I zde je klíčovým rozlišovacím kritériem, zda se jedná o úkon správního orgánu závazné povahy, zasahující do sféry práv a povinností jednotlivce, anebo zda jde o úkon povahy ryze evidenční, osvědčovací či potvrzovací, tj. úkon zůstávající toliko v rovině skutkové, nemající však normativní povahu. V rozsudku ve věci *RTA* poté Nejvyšší správní soud konstatoval, že gramatický výklad zákonného ustanovení (podle něhož platnost licence zaniká dnem, ke kterému provozovatel vysílání s licencí požádal o ukončení licence) je jednoznačný, zákon nestanoví žádnou další podmínku a ani nepředpokládá, že by o věci mělo být vedeno správní řízení, neboť licence zanikne *ex lege* ke dni žádosti provozovatele vysílání. Osvědčení pak obsahuje pouze informace skutkového charakteru.

[26] Krajský soud vyšel z úvahy, že shodně s výše uvedeným je podstatou oznámení o zániku licence v nyní posuzované věci též pouze skutková informace o přeměně stěžovatelky a právní konsekvence s tím spojené jednoznačně plynou ze zákona [§ 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona].

[27] Nejvyšší správní soud se s výše uvedeným závěrem krajského soudu neztotožňuje. Pro připomenutí, dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona *licence zaniká zánikem nebo přeměnou právnické osoby*. Žalovaný a shodně s ním i krajský soud vycházejí z prosté (a z laického hlediska pochopitelné) úvahy, že **postačuje jakákoli účast licencovaného subjektu (zde stěžovatelky) na přeměně, aby taková účast nutně vyvolala zánik licence**, a to přesto, že licencovaný subjekt sám nezanikne. Podobnost této úpravy s právní úpravou užitou v rozsudku NSS ve věci *RTA* (zánik platnosti licence ke dni žádosti o ukončení licence) zde ovšem není dána, protože závěry rozsudku ve věci *RTA* nelze na nynější věc

použít. Nelze totiž srovnávat vskutku jednoduché a jednoznačné zákonné ustanovení, podle něhož licence zanikne ke dni žádosti o její ukončení (tj. na základě právního úkonu jednoznačné povahy), s ustanovením, jenž spojuje zánik licence s *přeměnou právnické osoby*. V obou případech sice licence zaniká ze zákona, avšak v druhém (nyní projednávaném) případě je třeba provést výklad neurčitěho právního pojmu *přeměna právnické osoby*.

[28] V nyní projednávané věci je nesporné, že stěžovatelka přeměnu provedla ve formě odstěpení sloučením, přičemž došlo k odstěpení části jmění stěžovatelky, které přešlo na společnost ELPO nemovitosti s právními účinky ke dni 1. 1. 2018 (jak též plyne ze zápisu v obchodním rejstříku). Krajský soud a žalovaný přitom vyšli z toho, že realizace této přeměny musí být bez dalšího *přeměnou právnické osoby ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona*. Tak tomu ale není.

[29] Přeměny jsou upraveny zákonem č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev (dále jen „zákon o přeměnách“). Podle § 1 odst. 2 tohoto zákona se přeměnou rozumí *fúze společnosti nebo družstva, rozdělení společnosti nebo družstva, převod jmění na společníka, změna právní formy a přeshraniční přemístění sídla*. Přeměna společnosti je komplexní proces, který je podrobně upraven uvedeným zákonem a dalšími právními jednáními společnosti či jejích orgánů (projekt přeměny, změna společenské smlouvy apod.). Pro existenci společnosti může mít přeměna různé důsledky – může jí dojít k zániku společnosti s právním nástupnictvím, ale stejně tak je možné, že přeměna společnosti, která je držitelem licence dle energetického zákona, se právně ani fakticky nedotkne ani její existence, ani výkonu licencované činnosti.

[30] V posledně uvedeném případě by bylo přinejmenším pochybné, zda by provedení přeměny mělo za následek zánik licence ze zákona; energetický zákon totiž „jedním dechem“ hovoří o *přeměně a zániku* společnosti. Z toho lze dovozovat, že účelem právní úpravy je pamatovat na situace, kdy držitel licence buď provede určitý způsob *přeměny*, při němž zanikne s právním nástupnictvím (potom právní nástupce může žalovanému oznámit pokračování ve výkonu licencované činnosti dle § 10 odst. 11 energetického zákona), anebo prostě jen *zanikne* bez právního nástupce (například likvidací společnosti). Naopak se nezdá logické, že by zákonodárce hodlal bez dalšího zbavit držitele licence v situaci, kdy by provedl přeměnu, která se nedotýká právní existence společnosti, například změnou právní formy (srov. § 360 a násl. zákona o přeměnách), jež se ze své povahy týká jen vnitřních poměrů a formy společnosti, ale nemá žádný význam pro výkon licencované činnosti. Pro takový výklad nelze nalézt racionální důvod.

[31] V nyní projednávané věci stěžovatelka provedla odstěpení sloučením, přičemž vlastnické právo k výrobně elektřiny přešlo na společnost ELPO nemovitosti, která ovšem uzavřela se stěžovatelkou pachtovní smlouvu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z rozsudku tohoto soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 3 As 89/2024 - 58, vyplývá, že není nutné, aby výrobce elektřiny byl vlastníkem výroby elektřiny; výrobci elektřiny mohou výrobu užívat i na základě odvozeného právního titulu, jakým je například nájem nebo pacht. Posouzení, zda provedení přeměny v nynější věci vskutku představuje *přeměnu právnické osoby* ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona ve světle výše uvedeného není triviální úvahou, vyžaduje hlubší posouzení a výklad neurčitěho právního pojmu s užitím různých výkladových metody. Jinak řečeno, nikoli každá přeměna, již se účastní držitel licence, nutně bude *přeměnou právnické osoby* dle odkazovaného ustanovení

pokračování

energetického zákona. Není úlohou Nejvyššího správního soudu posuzovat nyní vlastní věcné řešení otázky, tedy zda konkrétní přeměnu, již se stěžovatelka účastnila, lze či nelze subsumovat pod pojem *přeměny právnické osoby* ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona. Tím by již nepřipustně nahrazoval vlastní přezkumnou činnost krajského soudu.

[32] Významné pro nyní projednávanou věc je tedy pouze to, že posuzované oznámení o zániku licence není pouhým aktem v rovině skutkové (tedy notifikací přeměny se sdělením jejích zákonných následků), ale je aktem podmíněným provedením – minimálně implicitního – výkladu neurčitěho právního pojmu, užitého v zákonném ustanovení, které vůbec není „jednoznačné“, jak se domníval krajský soud v napadeném usnesení. **Aby žalovaný, respektive následně krajský soud, tento pojem správně vyložili ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem, musejí posoudit zejména konkrétní právní i faktické důsledky provedené přeměny na právní existenci stěžovatelky a na výkon jí provozované licencované činnosti.** Taková úvaha chybí jak v oznámení o zániku licence, tak i v napadeném usnesení, neboť v obou případech se vychází z mylné premisy „jednoznačné“ zákonné úpravy.

[33] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že oznámení o zániku licence má zcela zřejmý podstatný nepříznivý vliv na veřejná subjektivní práva stěžovatelky, neboť na jeho základě žalovaný provedl výmaz licence a stěžovatelka tak již není (z pohledu veřejného práva) oprávněna vykonávat licencovanou činnost. To také materiálně představuje podstatné omezení jejího základního práva podnikat dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[34] Vyslovené závěry jsou podstatné pro posouzení možnosti stěžovatelky na přístup k soudní ochraně proti předmětnému oznámení. V souladu s usnesením NSS ve věci *Olomoucký kraj* musí být totiž výklad ustanovení o soudní ochraně poskytované ve správním soudnictví takový, aby jakýkoli úkon mající povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., **zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.** či osvědčení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., tedy i ten, jenž se pohybuje na pomezí mezi uvedenými typy úkonů, byl podroben soudní kontrole. A to nejen formálně, ale skutečně, tedy z hlediska svého obsahu.

[35] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že (a) oznámení o zániku licence nevykazuje **formální** znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ve věci *výtka státnímu zástupci*; avšak (b) **materiálně** zasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, neboť představuje překážku dosavadního výkonu licencované činnosti. Premisa krajského soudu, že oznámení o zániku licence je jen skutkové povahy a do práv stěžovatelky nezasahuje, je nesprávná. Oznámení o zániku licence sice není rozhodnutím, které by bylo možné přezkoumat v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s., není současně ani osvědčením, které je úkonem povahy ryze evidenční, osvědčovací či potvrzovací (tj. úkonem zůstávajícím toliko v rovině skutkové, nemajícím normativní povahu), jedná se však o **jiný úkon závazné povahy** zasahující do sféry práv a povinností stěžovatelky, který **může být podroben soudnímu přezkumu podle § 82 a násl. s. ř. s.**

[36] Za těchto okolností bylo povinností krajského soudu, aby stěžovatelku poučil o chybné volbě žalobního typu a umožnil jí upravit žalobu a žalobní tvrzení ve smyslu závěrů plynoucích z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2398/18.

[37] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadené usnesení je založeno na nesprávném právním posouzení povahy oznámení o zániku licence; z tohoto důvodu došlo k nezákonnému rozhodnutí o odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto postupem podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy krajský soud bude vycházet z toho, že oznámení o zániku licence zasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelky a umožní stěžovatelce upravit její žalobu v intencích nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2398/18.

[38] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne krajský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu